

SLOVENSKI NAROD.

Iskaja: Vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ugarske države za vsako leto 20 K, za pol leta 10 K, za četrt leta 5 K 50 h, za eden mesec 2 K 30 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vsako leto 24 K, za pol leta 12 K, za četrt leta 6 K, za eden mesec 2 K. Kdor hoče sam poslati, velja za celo leto 22 K, za pol leta 11 K, za četrt leta 5 K 50 h, za eden mesec 1 K 90 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znaša poština. — Na naročbo brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Za ostanila plačuje se od peterskopne peti-vrste po 12 h, če se ostanilo enkrat tiska, po 10 h, če se dvakrat, in po 8 h, če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. — Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ostanila t. j. administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je s Vagove ulice št. 2, vhod v upravnništvo pa s Kongresnega trga št. 12.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

Spreobrnjeni Šuklje.

IV.

Mati narava je Šukljeju dala različne darove, a glavni njegov talent, kateremu se ima zahvaliti za vse, kar je dosegel, je vendar ta, da je vedno z nedosežno samozavestjo znal prodajati navadni pleh za suho zlato in da je vedno o vsaki stvari govoril s tisto apodiktično sigurnostjo, s katero pripovedujejo katoliški duhovniki, kako se počutijo svetniki v nebesih in hudiči v pekl.

Šuklje je patetik banalnosti. To se vidi zlasti iz tistega dela njegovega govora na shodu dne 13. t. m., ki je posvečen narodnostnemu vprašanju in pa »zvezi« narodno-napredne stranke z veleposestniki. Na tem shodu je Šuklje ubral najradikalnejše strune in hrabro zaklical: Zmernost priporočam, državniško previdnost, toda združeno z ono jekleno, močasto odločnostjo, katera tudi kroni in dinastiji ne prikriva, da smo i mi Slovenci naveličali se nekdanje pasje potrpežljivosti, da smo sicer vedno pripravljeni, dejanjsko o belodaniti od prednikov svojih podedovano zvestobo, točno izvrševati dolžnosti, da se pa obenem živo zavedamo, da mora tudi krona in vlada njena nam nasproti natančno uživotvoriti naše ustavne pravice.

Krepke besede so to in ko bi jih izgovoril politik, čigar oseba je jamstvo, da mu prihajajo te besede iz srca, bi se jih razveselil vsak narodno misleč mož. Šukljejeva oseba pa nam takih jamstev ne daje. Ne zato, ker je Šuklje penzioniran dvorni svetnik, nego zato, ker ga vsa njegova preteklost bije po zobeh, ker priča vsa njegova preteklost, da so tudi te besede — pleh. Na Slovenskem ga ni politika, ki bi bil prav v narodnostnem vprašanju tako mehak in popustljiv, kakor je Šuklje. Kdo naj danes veruje v pristnost Šukljejevega narodnega radikalizma, ko je vendar znano, da je Šuklje

edini slovenski nasprotnik slovenskemu vseučilišču in je to kardinalno zahtevo vseslovenskega narodnega programa, glede katerega so edine vse slovenske stranke, javno z vso brezobzirnostjo pobijal; da Šuklje ni bil nikdar prijatelj slovenskih srednjih šol in da je nekoč menda celo izrazil mnenje, kakor bi narod tudi brez svojega jezika lahko eksistirал. Dober poznavalec Šukljeja nam zatrjuje, da je Šuklje to misel pri neki priliki tudi zapisal, toda mi ne vemo kje. Sicer pa se je treba le spominjati, kako je Šuklje za časa Winklerja pobijal radikalni narodni program in vsakomur bo jasno, koliko je vreden njegov radikalizem, s katerim je nastopil dne 13. t. m.

Naše trdno prepričanje je, da je Šuklje zajahal to radikalno Rozinanto samo, da je mogel planiti na narodno-napredno stranko zastran »zveze« z Nemci. Tu se prav posebno dobro vidi, kak patetik banalnosti je Šuklje in na kako trivialen način se upa soditi politična vprašanja.

Vsako ve, da je Šuklje kot politik skoz in skoz oportunist. Skoro četrt stoletja stoji v političnem življenju in ves ta čas je sklepal najrazličnejše zveze. Danes se je primaknil klerikalcem, jutri naprednjakom, posebej rad pa je iskal zaslonbe pri Nemcih. Ni treba, da bi naštevati posamične slučaje takega postopanja iz deželnega zbora, dovolj je, da opozorimo na ulogo, ki jo je Šuklje igral tedaj, ko se je ustanovila v državnem zboru zloglasna koalicija. Šuklje je bil eden glavnih snovačev te koalicije, ki je spravila dotlej v onemoglosti umirajoče nemške stranke po dolgih letih zopet na krmilo. Da bi Nemci prišli do vlade, je pomagal razbiti dotlej edino slovensko državnozbornsko delegacijo. Vsi res narodni slovenski poslanci so tedaj šli v opozicijo, ker je bil pogoj koalicije, da se narodna vprašanja odstavijo z dnevnega reda. Ta zveza z Nemci je bila narodna fe-

lonija, ker tej zvezi so se žrtvovali vsi narodni interesi.

Taisti Šuklje pa, ki je kot nekaka »netjakinja koalicije« je postal dvorni svetnik, taisti Šuklje, ki je sklepal take zveze z Nemci, ima sedaj pogum obsojati »zvezo« med napredno stranko in med Nemci, kateri zvezi ni narodno-napredna stranka žrtvovala niti najmanjšega narodnega postulata.

Ta »zveza« z Nemci obstoji od leta 1895. V tem času je narodno-napredna stranka v deželnem zboru pri neštevilnih prilikah pokazala, da se ni tej zvezi na ljubav niti za las umaknila od svojega narodnega stališča. Kar je bilo sproženih narodnih vprašanj, kar je bilo podanih narodnosti tihočih se predlogov — vseučilišče, srednje šole, ljudske šole, ravnopravnost v uradih itd. itd. — vsi so izšli izključno iz narodno-napredne stranke. Klerikalci so pri teh zadevah vedno le igrali vlogo statistik. In vzpričo teh nepobitnih dejstev se upa Šuklje predstavljati to »zvezo« kot narodno nemoralno, tisti Šuklje, ki je spravil v svoj žep sad koalicije s Plenerjem in Wurmbromom in ki je sam od leta 1895. do 13. avgusta 1903 torej celih osem let gorel za to zvezo in jo blagoslavljal, kot politično modro.

Šuklje ve dobro, da je to zvezo ustvarila potreba in da je posledica silo branja proti navalu klerikalizma, ki je hotel vse poplaviti in poteptati v črno zemljo, kar mu je bilo na potu A zasukal je stvar po svoje iz agitatoričnih namenov. Postal je pač vreden pristaše tiste radikalno-demagogske frakcije, katero je še pred tremi leti iz vsega srca zaničeval.

Na shodu dne 13. avgusta je govoril o tej zvezi Šuklje tudi rekel: »Pri tem nestvoru nenaravne politične alijance je namreč glava nemški baron Schwegel, in rep njegov je dr. Ivan Tavčar s svojimi pritlikinami. Naravnost izrekam, več nego vladna

podpora in več nego spretno Schweglovo vodstvo je kranjsko nemstvo kvišku spravila napačna, docela nerazumna in nerazsodna Tavčarjeva politika, njega je zahvaliti nad vidnimi napredki nemškega življa, kar je on bil sejal in njegova stranka, to sedaj žanjejo in z veseljem obrazom v skedenj in kašto spravljajo — Nemci na Kranjskem!«

Najprimitivnejša politična honetnost zahteva, da bi bil Šuklje to svojo trditev tudi podprl z dokazi. S frazo, da je baron Schwegel glava, dr. Tavčar pa rep te zveze, je Šuklje hotel pač reči, da je Schwegel vodja, napredna stranka pa da cepeta za njim, da ima Schweglova stranka od te zveze korist — napredna stranka pa da nima od nje ničesar.

A kakšna je ta korist, ki jo je Šuklje s tako živimi barvami naslikal. Vse, kar imajo Nemci od te zveze, je podpora gledališču in pa zastopstvo v deželnem šolskem svetu — drugače nimajo od nje ničesar. Če bi se jim ne bila dala podpora za gledališče, bi tudi slovensko gledališče ne bilo ničesar dobilo; če bi se jim ne bil dal zastopnik v dež. šolskem svetu, bi imel deželni odbor klerikalno večino in v dež. šolskem svetu bi sedela dva klerikalca. Potem se zadostno spozna, da ta zveza z Nemci vendar ni tako grozna, kakor bi jo rad predstavil protež »plenipotentiariusa iz Ovižazheve hiše«. Ali kaj hočemo! Šuklje se je pač spreobrnil ne le v tem oziru, da je na stara leta postal veren katoličan nego tudi v vseh drugih ozirih ter ima zdaj o vsem drugo sodbo. Vpliv sv. Duha je pač čudovit!

Danes je Šuklje prepričan, da dela narodno napredna stranka v pogubo slovenske domovine, da tiči do grla v zastarelih nazorih ter da hoče s strastnim napadanjem vere in duhovščine le prikrivati svoje nazadnjaško mišljenje in svojo zaostalost. Pred tremi leti, ko se je Šuklje

že prišteval ogromnemu krogu ver nih katoličanov, ko je že izpolnjeval cerkvene zapovedi in verske dolžnosti, je bil pa še prepričan, da delajo klerikalci v pogubo slovenskega naroda, narodno napredna stranka pa da je prava sreča za slovenski narod. Takrat je Šuklje zaklical: »Jasni se med nami: Vzdržujoči živelj zastopa dandanes na Kranjskem zgolj tolikrat ovdajeno in očrniljeno naprednjaštvo«. In sedaj je šel oni isti Šuklje in ovaja in črni pred slovensko javnostjo to isto stranko, da je z »zvezo« z Nemci, — ki je bila ob času rečenega govora že pet let stara in v polni meri deležna Šukljejeve milosti — izdala slovensko domovino. Pred tremi leti je bila ta stranka še edini vzdržujoči živelj, in Šuklje jo je z navdušenjem zagovarjal, danes pa dela stranka v pogubo slovenske domovine, danes tiči do grla v zastarelih nazorih, v nazadnjaškem mišljenju.

Stranka se pač ni čisto nič premenila, samo Šuklje se je spreobrnil. Toda katekizma se še vedno ni naučil, sicer bi se gotovo spomnil, kakor pred tremi leti, osme božje zapovedi, ki pravi: Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega.

Videli smo, da se je Šuklje korenito spreobrnil v vseh ozirih, da, celo njegov ukus se je premenil in sicer na slabše. Način, na kateri je nastopil Šuklje proti narodno-napredni stranki je vse prej kakor ukusen. Ali kaj bi se temu čudili. Saj je Šukljeju njegov novi ukus dopustil, da je stopil pred tiste klerikalce, katerim je pred tremi leti izrekel javno tako zaničevanje, da bi kaj takega nihče ne pozabil, kdor ima v sebi kaj časti, in novi ukus je Šukljeju tudi dopustil, da se je javno objemal s tistim dr. Šusteršičem, ki ga je pred tremi leti proglašal za tepca in brezčastnega človeka. Pred tremi leti je Šuklje končal polemiko s Šusteršičem z zago-

LISTEK.

Žena kot zločinka.

Prevel R. P.

Žena je od pričetka pa do današnjih dni bila v nekem oziru robinja, toda njeno robstvo je bilo zavito v rožnati, pesniški ovoj. Ona je bila sicer sužnja, toda sužnja, koja so mazili, sužnja, pred koja so tudi čisto padali v prah.

V očetovski hiši je bila podrejena očetu, v moževem — možu, ali drugim je bila — kot svetnica, v katero tujec ne sme niti da pogleda, tem manj, da se je dotakne. Ona se ni borila na bojnem polju; radi manj važnih stvari niti sama ni smela priti k sodišču, ampak jo je moral zastopati oče ali mož. Sploh bi naj bila žena po možnosti izven posvetnega vrvenja. Njen položaj v tej dobi se samo malce razločuje od otročjega.

Žena se je nahajala kakor v neki poltmini. V njenem življenju ni bilo ne močne svetlobe, pa tudi ne črne sence; ona se ni dvigala na visoke lestve, a tudi ni padala z njih; društvu ni dostigala odličnejših

mest, nasprotno pa tudi ni polnila zaporov in temnic.

No, polagoma se je spremenil položaj... Ženska se v teku časa jele čutiti, kakor da so zrasle, se okrepile in zahtevajo od moških, da jim napravijo prostor na potu. Z druge strani se pa vidi, kakor da bi moški oslabele, obnemogli in ne bili več zmožni, da bi nosili celó breme svoje nepravilno urejene dobe, kakor da bi ne mogli več izvrševati svojih poslov, da si vzdržijo svojo hišo, in kakor da bi ženske stopale naprej in govorile: »Me hočemo pomagati!«

Tako vidimo žensko, da zapušča hišo očetovo ali možovo, da si zasluži, vidimo jo stopati v borbo življenja, v svetni vrtinec, zazremo jo že sploh na vseh poljih; vidimo jo, kako se dviga na neobičajno višino kakor nikdar dosihmal, a tudi, kako ji spodrsne, kako pade, kar dosihdob nismo bili tako navajeni od nje. Kdor hoče danes pisati o ženski vztrajnosti, o ženskih sposobnostih, ima v to široko polje, a tudi onemu, ki bi pisal o ženskih zločinih, je dovolj prostrano polje na razpolago. Bila je nekdanj svetloba, a tudi svetloba je že jela delati senco.

V domači hiši in v rodbini je ženska najbolj obvarovana zločinov. Oče, brat ali mož jo branijo pred klevetjo in obrekovanjem; takisto se ji ni treba brigati za vsakdanji kruh; vsled tega tudi ne pride v izkušnjo, da bi varala, niti da bi kradla. To se pa spremenilo, čim odide izpod rodnega krova, ako n. pr. stopi v službo. Tu se mora že sama braniti zlih jezikov, sama se mora brigati za svoj kruh in obleko; tu pride tudi prvič v nasprotje z ljudmi in odnosi in učini zbog tega marsikaj, kar bi ne bilo treba. Toda ni baš potrebno, da zapusti ženska streho domače hiše za stalno, dovolj je, da se jame nekoliko bolj pehati za za služkom, dovolj je, da vnide v življensko borbo, že se nagromadijo pred njo nepravilne in neprijetnosti, s katerimi se mora boriti, katere mora skušati premagati, a katerim šestokrat tudi podleže.

V novejši dobi narašča z veliko hitrostjo število ženskih zločinov. Prilicno se lahko trdi, da se v evropskih državah mora pripisati četrti do peti del storjenih hudodelstev na rovaš ženskih. Ženske torej greše 4—5krat manj nego moški, težkih

zločinov pa celo zakrivijo 16krat manj kakor moški.

Marsikdo bo rekel, da ravnokar navedene številke že dovolj označujejo velikost ženskih hudodelstev. Pa vendar! Dovolj je »zlovoljnih« učenjakov, ki se ne marajo ni malo laskati, ki temveč naravnost trdijo, da se z enakimi broji niti približno ne dá označiti veličina ženskega zločina. Ženska, pravijo, stori ono, kar hoče učiniti, brez velikih priprav in v največji tajnosti. Kadar koga umori, stori to vrlo redko s puško v roki, pač pa se večinoma poslužuje — strupa. Sicer pa šestokrat niti ne znamo, da je bil mrtвец zastrupljen, in zbog tega tudi ne iščemo krivca. Končno tudi mnogi moški vzdihuje v ječi, ali je celo izvršil tek življenja na vislicah, a vendar je pravi krivec dotičnega zločina, provzročitelj — bila ženska.

To je brez vsakega dvoma resnično! Toda ali se ne more tudi o moških to isto trditi? Koliko pogori hiš in poslopij, a nikdo niti ne sanja, kdo je zakrivil požar? Koliko mrtvih, ubitih ljudi se najde po njivah in poljanah, ne da bi se znalo za krivca? Koliko živi dandanes na

svetu hudodelcev, o katerih nikdne sanja, da so lopovi? Torej vse ono, kar se je reklo o ženskih, velja sorazmerno tudi za moške in se prilicno tudi ne izpreminja. Kar se tiče rekov: »V vsaki stvari išči ženskega prsta« in »Ženska je dovedla ljudi do mnogih in mnogih hudodelstev, a navzlic temu je ostala nekaznovana«, pripomnim samo toliko: Ako ženska komu prigovarja »ubij!«, pa on ubije, ako mu reče »zažgi!«, pa zažge, ali »kradi!«, pa krađe, jaz s svoje strani takšnega človeka ne morem braniti. Cemu ji on ne odvrne: »ubij, zažgi ali kradi ti, dragica moja!« — pa bi nikoli ne prišlo do zločina. V ostalem, ako hočemo stvar raziskovati do dna, bi takisto lahko trdili, da je skoro v vseh navedenih slučajih vzrok zločina — moški.

Ako ji tudi ni izrečno rekel »zastrupi ga«, vendar jo je dovel na to misel, ko jo je pregovoril, naj zavrne svojega moža, ko je klečal pred njo in ji šepetal: »Oj, da bi bila ti samo moja, da bi naju nikdo ne ločil, kako krasno bi midva živela« itd.

(Dalje prih.)

ovilom, da je bil že skrajni čas, da si umije svoje snažnosti vaje roke, dne 13. avgusta pa je dr. Šusteršič poljubil roko!

Klerikalna stranka živi v mislih, da je s Šukljejem pridobila moč, ki provzroči na Kranjskem oni prevrat, za kateri se bori klerikalna stranka že toliko let brez uspehov. Ko bi bili hudobni, bi citirali sodbo, ki jo je »Slovenec« o raznih prilikah izrekel o Šukljeju, in sedbo, ki jo je o tem političnem konvertitu izrekel še pred tremi leti dr. Šusteršič. Toda naš namen ni, kaliti klerikalcem veselja na ti pridobitvi. Privoščimo jim Šukljeja, privoščimo jim ga prav od srca, Šusteršič Šukljevi zvezi — naš blagoslov!

Novl hrvaški grobovi.

S tugo vanjem in srdom se bo hrvaški narod na vedno spominjal 73. rojstnega dne svojega vladarja. Dočim so drugi narodi pod habsburško krono praznovali ta dan svečano in zanosno, tekla je na Hrvaškem kri zavednih rodoljubov, otroci so izgubili očete, žene može, in cela Hrvaška se je zavila v črno tugo vanja.

In vseh teh žrtev, tugo vanja in srda je kriv nesrečni madjarski zistem. Dasi nagodba med Ogrsko in Hrvaško določno priznava Hrvaško za samostojni politični in narodni teritorij, kjer ima pravico le hrvaški uradni jezik in hrvaška narodna zastava, vlada Hrvaško še vedno ogrska centralna oblast, ki postopa s Hrvaško, kakor bi bila navadna ogrska pokrajina, ogrska županija, a hrvaški ban velja za Madjare kot njihov, centralni vladi podrejeni veliki župan.

Tudi na cesarjev rojstni dan je centralna vlada zapovedala južni železnici, naj razobesi na svojih kolodvorih madjarske zastave, dasi ji je dobro znano, koliko nesreče je že provzročila ta nepostavna zastava na Hrvaškem. Železniški uradniki so si bili v svesti, da se s tem zgodi Hrvatom velika krivica, da pomeni izobešanje madjarske zastave krvavo izzivanje, ki bo imelo usodne posledice. Zato so se posebej vprašali pri deželni vladi, ali naj ubogajo, a deželna vlada se je vedla pasivno.

Pa tudi politična oblast je z gotovostjo pričakovala, da bo posebno v Zaprešiču prišlo zaradi take provokacije do izgrediv. Zato je že prvi dan naročila tja iz Zagreba orožniško pomoč osmih mož. In prišlo je, kakor je moralo priti po želji vlade. Ljudstvo se je bralo pred kolodvorom ter zahtevalo odstranitve madjarske zastave. Nobeden orožnik ni bil v nevarnosti, zato pa bi se tudi ne bilo smelo streljati. A orožniki so imeli gotovo navodilo, da že samo zastavo branijo s krogli. Ko je neka 13 letna deklica splezala na

streho, da odstrani zastavo, so orožniki naperili puške na otroka. Le slučajno je niso zadeli, pač pa je bilo zadetih nad 20 oseb, izmed katerih so trije obležali mrtvi, drugi pa se bore s smrtjo. Med ubitimi je tudi kmet, ki zapušča 10 nepreskrbljenih otrok. Posebno značilno je, da so omenjeno deklico, ker je niso mogli ustreliti, zvezano odgnali v Zagreb, dasi je mladoletna ter se ji po zakonu ne sme ničesar storiti.

Brezdomno je tedaj, da orožniki niso imeli pravice streljati, ker niso bili napadeni. Vemo pa tudi, da so pri dijaških izgredivih v Budimpešti v mesecu narcu letos izgredivniki napadli policijo s kamni ter več redarjev hudo ranili, vendar pa se ni nanje streljalo niti šlo s sabljami nad nje. Tam so bili pač Madjari, v Zaprešiču pa samo brezpravni Hrvatje.

Ban Pejašević nima volje niti moči, zastopati pravice Hrvaške. Zato pa s spremembo osebe ni bilo Hrvatom nič pomagano, spremeniti se mora zistem. Kdaj že bo dovolj hrvaške krvi, da si pribori dežela svoje politične in narodne pravice!

Ustaja v Macedoniji.

Pri zavzetju mesta Krušovo je bilo ubitih 54 kristjanov. Med uničenimi poslopji je tudi pravoslavna cerkev. Turška mobilizuje 1. in 2. letnik rezervistov v Novem bazaru. Angleška je poslala del sredozemskega brodovja pred Solun. Zopet sta se vršili dve bitki med ustaši in turškim vojaštvom. V vasi Črnišče je trajal boj ves dan. Ustaši so z bombami zažgali vas. Med Elirsm in Skopljem so ustaši baje razstrelili vojaški vlak z 250 turškimi vojaki. Potem se je razvila bitka z 8 ustaškimi četami. 35 ustašev je obležalo mrtvih. Potniki pripovedujejo, da leži med Velečem in Skopljem nad sto mrtvecev nepokopanih. Za 29. avgust je napovedana ustaja v vseh turških vilajetih. Ruska vlada je poslala sultanu ultimatum, v katerem se do danes zahteva izvršitev vseh ruskih zahtev glede zadostjenja za umor konzula Rostkovskega. V Bolgariji narašča mržnja do kneza Ferdinanda. Ministrstvo je objavilo, da se ne more več upirati bojnemu gibanju ter misli, da ne bo niti knezove vrnitve moglo počakati, temuč postavi že poprej deželo v bojno stanje. V tem slučaju bi bila knezova usoda zapečaten. Vsi bolgarski časopisi povdarjajo, da Bolgarija ne sme več mirno gledati macedonskih dogodkov. »Večerna Pošta« piše: »Evropa bo morda mogla zahtevati, naj se nas pobije, ne more pa zahtevati, da se naj sami končamo«. Po celi Macedoniji so raztreseni pozivi: »Smrt ali svoboda je naš bojni klic in naprej v imenu sv. Jurja«. Število ustašev je znašalo zadnji teden 28.000 mož, a v teku tega tedna

bo naraslo vsled pridružitve Srbov na 40.000 do 50.000 mož.

Politične vesti.

— Čehi za madjarske zahteve. Čehi skličejo te dni velik shod v Prago, na katerem se bo razpravljalo o stališču Čehov napram madjarakim vojaškim koncesijam. Shodu se predloži resolucija, v kateri se bodo madjarske zahteve odobrile že vsled tega, da se izpodbi Nemcem zahteva po nemškem državnem jeziku.

— Pokojni dr. Kaizl o češki obstrukciji. V državnem zboru se je slišalo zadnji čas večkrat vzklitati: »Ako bi še živel dr. Kaizl, bi ne bilo češke obstrukcije. Sedaj pa so se obelodanili zapiski dr. Kaizla, v katerih pripoveduje o svoji avdijenci po odstopu Thunovega ministarstva: »Cesar me je sprejel z besedami: Odložil sem se, da odpravim jezikovne naredbe. Kako se bodo po Vašem mnenju vedli češki poslanci?« Odgovoril sem: Jaz smatram po tem činu češko obstrukcijo za neizogibno in sicer iz logičnih in psiholoških vzrokov. Smatram pa jo tudi za neobhodno potrebno v interesu, da se ohrani ravnotežje Avstrije, ki se ne more in ne sme nagibati na eno stran. Češka obstrukcija bo nemško paralizovala.« Istega dne je prišel k avdijenci tudi odličen nemško konzervativni poslanec, kateremu je rekel vladar: »Dr. Kaizl me vznemirja z napovedjo češke obstrukcije. Kaj je Vaše mnenje?« Politik je odgovoril: »Jaz morem Vaše Veličanstvo le zagotoviti, da smatram ta dr. Kaizlov nazor za pravega ter smatram češko obstrukcijo za neizogibno, da, dokazem lahko s številskimi, da brez Čehov ni večine za kvoto.« Cesar je poslušal globoko ganjen.

— Poljska privatna gimnazija v Tešnu je podržavljena.

— Kriza na Ogrskem. Kakor vse kaže, se bo kriza še vlekla dalje časa ter bo trajala morda še do oktobra. S pravočasno rešitvijo rekrutnega zakona na Ogrskem niti ne računajo več. V armadi si bodo pomagali na ta način, da bodo vojake, ki služijo tretje leto, obdržali v službi do konca leta.

— Jugoslovanski izselniki v Transvaalu so se obrnili na jugoslovanske državne poslanece, naj pri vladi posredujejo, da se v Pretorijo zopet pošlje avstrijski konzul, in sicer tak, ki bo znal karteo jugoslovansko narečje.

— Položaj v Perziji je zelo resen. Zaradi novega guvernerja vlada med ljudstvom pravcata anarhija.

— Vstaja na Kitajskem. V nekaterih pokrajinah je buknila vstaja, ki se grozi razširiti po celi Kitajski.

Šuklje pred volilci.

III.

Šuklje v Litiji.

(Dalje.)

Zadruga socializma, liberalizma so mehanične družbe v dosego koristi na zemlji, kršč. zadruga so živi organizmi, oživiljeni po notranjem življenjskem principu, ki tudi za večnost skrbi. Bodočnost zadrug leži le v krščanstvu. Oprimate se družb kršč. pomočnikov pod zastavo sv. Mihaela. V teh družtvih so združeni mojstri in delavci. Tako se lahko spravijo zaradi med in ni treba štrajkov. Kršč. mojstri radi odnehajo. Produktivne asocijacije so dobre, ali treba je za nje dosti kapitala. Jaz mislim, da ni dobro, ako so odvisne od državne pomoči.

Državni socializem je neumnost. Ako so zadruga odvisne od državne gnotne pomoči, morajo te podpore plačevati vsi davkoplačevalci, in to posega v sveti pojmi lastnine. Kako pridem jaz do tega, da bi plačeval v davkih za brezverske soc. demokratične produktivne zadruga! Le cerkev zamore brez kršenja lastnine pravice produktivnim zadrugam pomoči. Krščanstvo je velika moč v vseh svojih podjetjih. Za vse dobi denar. Država in cerkev imata svoje davkarje. Država z zakoni in s silo davke izterjava, krščanstvo dobi davke po notranji postavi ljubezni in davkarji izterjatelj je v cerkvi prosta volja in vest. Vse posvetne države so že šle enkrat v bankerot, davkarji finančni sistem kat. cerkve pa ne. — In koliko milijard denarja je že ta sistem zbral! V nekaterih deželah je krščanstvo še tako kakor v starejših časih. Koliko milijonov dobiiva samo sv. oče iz tega finančnega sistema. Kristus je rekel: »Jaz sem prinesel na svet ogenj, in kaj hočem drugega, kakor, da ta ogenj gorim.« To je moja tolažba, moje zaupanje v bodočnost. Krščanstvo bo rešilo tudi sedanje delavstvo suženjstva. Da bi Bog skoraj več mož zbudil, ki bi to delo v asocijacijah tako započeli, kakor veli krščanski duh. Jaz sem že na mestu.

Govoril bi vam še lahko dolgo o močeh, ki ležijo v krščanstvu. Ali razložiti Vam imam še to, da privatna lastina nikdar ne bo izginila iz sveta. Je bila in bo in vse komunistične družbe so se še razdrle. Najdalje so se še držale iste, katere je kaka verska vez držala. Božja postava je, da si človek to prilastuje, kar si je pridobil in božji je zakon, da so ljudje različnih talentov. Zgodovinar Treischke pravi, da je ena Rafaelova podoba vredna dela milijonov navadnih delavcev, in mož ima skoraj prav. Vsak po svojih talentih. Kdo bi stranišča snail, ko bi soc. demokratično strmljenje obveljalo? Kdo bo za lenuhe delal, kdo se bo zadovoljal samo z navadno hrano, če si je v svesti, da več zasluži? In kdo bo grdo žensko vzela, če sme snubiti lepe? In tako dalje. To so utopije, ki so jih reveži vseh časov gojili, pa nikdar ne učakali. Nič ni na svetu trajno nerazrušljivo po sebi, le Bog je trajen, nerazrušljiv in njegova sveta volja. In tako je z avtoritet, tako je tudi s privatno lastnino. Te je Bog postavil, te imajo korenine v veri, v živi veri na Boga, v krščanstvu, ki nas prave, večne vere na Boga uči. Podrežite te korenine in videli boste, kako drevo življenja raste! Privatna last temelji v nespremenljivih naravnih podlagah. Kar človek zase potrebuje, mora dobiti v zasebno last. Ako hoče med ljudmi mir biti, mora ta zakon, kakor

naravni zakon veljati, kakor dihanje človeka.

Vsaka spremenitev tega zakona bi vodila do boja vseh proti vsem in bi razdrila vse redno življenje na zemlji. »Lastnina je kradnja«, ta stavek je zaničavanje tega naravnega zakona. Ali lastnina je božja, človek le ima pravico uživanja iste. Ta princip je veljal v srednjem veku in ako se kedaj kaj izpremeni v pojmu lastnine, zamore se zgoditi le v tem oziru. S to skupnostjo lastnine smo pa vsi katoličani zadovoljni. Potem pa imajo bogataši dolžnost, da se iznebijo svojih bogastev v korist revežev. Do tega zamoremo priti, dalje pa ne. (Konec priu.)

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 21. avgusta.

— Tržaška »Edinost« nas je napadla brez vsacega pravega vzroka, in ko smo jo zavrnil, je s posebnim pozivom provzročila zadnjo polemiko. Kdo je v tej polemiki zmagal, kdo ima prav in kdo ne, o tem naj sodi občinstvo, in mislimo, da mu ne bo težko soditi. Za nas je stvar končana. »Edinost« menda čuti, da ni v tej polemiki dosegla posebnih lavorik, kajti zdaj je začela vlačiti v debato stvari, ki nimajo prav nobene zveze s to zadevo, kakor je na pr. »nemška nevarnost« na Kranjskem. O takih zadevah pa se z »Edinostjo« ne bomo prepirali, ker jih očitno neče razumeti, oziroma neče o njih soditi — pravično in pošteno. To je vse, kar imamo tržaški koleginci še sporočiti. Adijo — pa zdrava ostani!

— Pozor, volilci trgovskega bolniškega in podpornega društva! Opozarjamo vse gg. volilce tega društva, da k volitvam sigurno izkaznice, oziroma zadnjo pobotnico seboj prineso, sicer se jim lahko zgodi, da se jih zavrne. Obenem pa apelujemo na naše slovensko trgovstvo, da se volitve sigurno in polnoštevilno udeležijo, zakaj le, če vsak član svojo dolžnost v polni meri stori, je zmaga naša!

— Cesar je odredil, da se ima bivšemu slugi pri okrajnem glavarstvu v Litiji Matiji Permetu v Ivančni Gorici, okraj višnjegorski, na leto izplačevati 200 K podpore do njegove smrti, odnosno dokler ne bo na drug način preskrbljen.

— Corrigendum. V večeršnjem našem podlistku je pisec pomotoma imenoval med bojevniki, ki so bili pri okupaciji Bosne in Hercegovine odlikovani s srebrno hrabrostno svetinjo Urbasa. Dotični odlikovanec je g. Verbaj, faktor »Narodne tiskarne«.

— Iz Litije se nam piše: Dne 19. t. m. je pogorelo v Tepah pri Polšniku, litijskega okraja trem gospodarjem vse poslopje. Zžgali so zopet otroci. Če se kak otrok ponesreči, kaznujejo se stariši. Bi li ne bilo umestno kaznovati stariše, katerih otroci zažgo? Zakaj se od njih ne pazi bolj na otroke, zakaj se užigalice ne skrivajo, zakaj se dovoli otrokom kaditi? Naše gasilno društvo

Renegat.

Povest iz tržaškega življenja.

(Po resničnih dogodkih spisal I. B.)

XV.

Temnilo se je že in Sancina še ni bilo. Karlota je bila v strahu, da je policija morda vendar ulovila Sancina in ta strah se je polastil tudi Sancinove gospodinje v toliki meri, da je svojo kočaro s Sancinovimi papirji vendar zaupala Karloti in šla gledat na dom, če se je tam kaj zgodilo za časa njene odsotnosti.

Vrnila se je kmalu vsa zasopla ter povedala, da je bila v Sancinovem stanovanju hišna preiskava in da čaka trije detektivni na Sancina. Izvedela je bila tudi, da iščejo policaji Sancina že ves dan po vsem mestu, da ga pa ne morejo vloviti.

Karlota se je začela bati, da bi policija dobila v roke kako pisemce, ki jih je ona danes razposlala Sancinovim znancem. Ravno se je posvetovala s Sancinovo gospodinjo, kako bi spravila v varnost Sancinove papirje, ko je zapel zvonček pri vratih. Karlota je zaklenila Sancinovo gošpodinjo v kuhinjo in ji naročila, naj papirje sežge, če bi čutila, da je po-

licija v hiši, potem pa je trepetaje odprla vrata.

Pred njo je stalo vitko, mlado dekle.

— Kaj želite? je vprašala Karlota nejevoljno in komaj napol odprla vrata.

— Ne vem, če sem prišla prav, je odgovorila tujka. Dobila sem danes pismo brez podpisa, naj pošljem nekega gospoda sem.

— Kdo ste vi?

— Jaz se imenujem Ema Morosini in sem modistinja.

Ženska ne zataji svoje nature niti v najkritičnejšem trenutku. Karlota je hipoma pozabila na vso nevarnost, ki ji je pretela. Videla je v Emi samo svojo rivalinjo, ki ji je prevzela ljubimka. Srepa je motrila zalo dekle, ki se je resnično prestrašilo, videvši v Karlotinih očeh izraz sovražnosti.

— Morda nisem prav prišla, je rekla Ema boječe.

Zdaj je Karlota takorekoč k sebi prišla.

— Prišli ste prav, je rekla neko liko prijazneje in povabila Ema, naj vstopi.

Ema niti slutila ni, kako razmerje je vladalo med Sancinom in med

Karloto in si vsled tega tudi ni mogla tolmačiti Karlotinega vedenja. Sledila je Karloti v sobo, a z veliko nezaupnostjo in odločeno, da bo jako previdna.

— Vi ste Sancinova ljubimka? je vprašala Karlota nenadno.

— Milostiva —

— O, nič se ne sramujte! Sancin je lep mož in ni čuda, če ste se mu udali.

— Milostiva — je sedaj ugovarjala Ema — jaz se nisem še nikomur udala. Jaz ljubim Sancina in mislim tudi, da me on ljubi. Tudi udam se mu še, prav ker ga ljubim, a doselej še nisem njegova ljubimka.

Karlota je z začudenjem motrila svojo srednjo nasprotnico. A samo ne kaj časa. Potem je je hipoma pritisnila k sebi in šepetala:

— Jaz Vam želim vso srečo — vredni ste je!

Potem pa, ko se je pomirila, je razložila Emi, kaj se je zgodilo, in kaka nevarnost preti Sancinu.

— Ali — Sancin je nedolžen na vsem tem, je vskliknila Ema.

— Mogoče, ali v nevarnosti je, da ga zapro, in kdor je enkrat v ječi, pride težko zopet ven.

— Ali veste, kje da se nahaja Sancin.

— Vem.

— Kje pa je?

— Sancin ima v najemu sobo, za katero nihče ne ve, razen mene. Ker sem vedela, da pride vsak dan v to skrivno svoje stanovanje, sem hitela tja, čim sem dobila Vaše pismo. Tam čaka Sancin, da mu pridem naznaniti, kaj se je zgodilo.

— Jaz grem z Vami tja, je rekla Karlota. Nič se ne bojte — Sancinu njegovo skrivnost ne more nič več koristiti, kajti če se hoče rešiti, mora še nočjo pobegniti.

Ema ni ugovarjala. Karlota je naročila izvoščeka ter z Emo in Sancinovo gospodinjo sedla v voz. Kmalu so bile gori na stari Barieri, kjer je imel Sancin skrivno stanovanje.

Sancin je skoro okamenel začudenja, ko je videl Karloto in svojo gospodinjo. Karlota mu je v naglici povedala, kaj se je zgodilo in kaj je ona ukrenila in Sancin je spoznal, da mu ne preostaja druga pot, kakor — beg.

— Karlota, je rekel Sancin in prijel nekdanjo ljubimko za roko, kako naj se ti zahvalim za tvojo dobroto? Rešila si me največje nevarnosti.

Minzi je v stanu, da zvali vso krivdo name, samo da sebe obvaruje nesreče. In ti si mi prihitela na pomoč, dasi — nisem — lepo ravnal s teboj.

— Pustiva, kar je bilo, saj razumem, kako je do tega prišlo.

— Še eno prošnjo imam! Izročam ti v varstvo svoje dekle — bodi ji prijateljica.

— Jaz grem s teboj, se je zdaj oglasila Ema. V tem trenutku te ne zapustim. Vzemi me seboj!

Sancin je radostno objel Emo in, strastno jo poljubljajoč, dihlil: Ti moje ljubo, presrčno dekle.

Priprave za beg so bile kmalu gotove. Sancin je izročil Karloti vse svoje papirje in jo pooblastil, da vrne dvornemu svetniku Rinaldiniju vsa njegova pisma, ostale papirje pa da pošlje za njim.

Slovo je bilo kratko. Vsem je bilo mučno pri sreu. Nakrat je Ema stopila h Karloti in ji vroče poljubila roko.

— Kaj vendar mislite, je zaklicala Karlota.

— Hvala Vam za vse, je odgovorila Ema — in odpusti te.

Nekaj trenutkov pozneje jo je izvošček s Sancinom vred popeljal proti Opčinam.

nyija, grofa Andrassyja in grofa Karolyja. Tudi je bil grof Khuen-Hedervary včeraj in danes dolgo pri cesarju.

Budimpešta 21. avgusta. V tukajšnjih političnih krogih vzbujajo veliko pozornost članek novosadske „Zastave“, v katerem je rečeno, da balkanski narodi ne smejo upati na pomoč Rusije, ki je postala orodje Avstrije „Zastava“ priporočila zvezo med Bolgarsko, Srbijo in Črnogoro, češ, če te tri države nakrat udarijo na Turčijo, mora ta odnehati.

Belgrad 21. avgusta. Včeraj je pod predsedstvom kralja Petra imel vojni svet sejo. Z ozirom na dejstvo, da zbira Turčija čedalje več vojaštva ob srbski meji, je vojni svet sklenil poskrbeti kar treba za mobilizacijo moravske in zajčarske divizije.

Belgrad 21. avgusta. Listi poročajo, da se začne 29. t. m. splošna revolucija v vseh evropskih vilajetih Turčije. Grški metropolit v Serenu je pobegnul, ker se mu je zagrozilo s smrtjo. Turško vojaštvo je bilo na raznih krajih poraženo.

Belgrad 21. avgusta. Blizu Zelenika je bil med Turki in osmimi vstaškimi četami ljut boj. Vstaši so podlegli, izgubili so 35 mož.

Petrograd 21. avgusta. Konzula Mandeljstam in Giers nista umorjena. „Novoe Vremja“ poroča, da je Mandeljstam srečno prišel v Monastir; Giers se nahaja v Skoplju.

London 21. avgusta. Lord Salisbury umira in se vsak čas pričakuje, da izdihne.

Borzna poročila.

Ljubljanska

„Kreditna banka“ v Ljubljani.

Uradni kurzi dunaj. borze 21. avgusta 1903.

Salobni papirji.	Dunaj	Brno
100% majeva renta	100—	100—20
100% srebrna renta	99—90	100—10
100% avstr. krona renta	100—25	100—45
100% zlatna	120—90	121—10
100% ogrska krona	117—90	98—10
100% posojilo dežele Kranjske	99—75	100—75
100% posojilo mesta Spljete	100—	—
100% posojilo mesta Zadra	100—	—
100% bos. herc. žel. pos. 1902	101—	101—80
100% češka dež. banka k. o.	99—60	100—30
100% z. o. o.	99—60	100—30
100% z. o. o. d. h. p. b.	101—	101—70
100% pešt. kom. k. o. z.	106—40	107—40
100% pr.	101—	102—
100% z. o. o. z. o. o. hr.	100—50	101—
100% ogr. centr.	100—	100—75
100% deželne hranilnice	100—50	101—
100% z. o. o. z. o. o. hr.	100—	100—75
100% obl. ogr. lokalne železnice d. dr.	100—	101—
100% češke ind. banke	100—	101—
100% prior. Trst-Poreč lok. žel.	98—50	99—50
100% dolžnikih železnice	99—50	99—75
100% juž. žel. kup. 1/2 1/2	304—	305—
100% av. pos. za žel. p. o.	100—60	101—20

Srečke	1854	1855
Srečke od leta 1854	170—	179—
„ 1860/1/2	183—	185—
„ 1864	246—	249—50
„ tisk. 1864	156—25	157—25
„ zemlj. kred. i. emisije	287—	291—
„ II.	277—50	281—50
„ ogrske hip. banke	261—	266—50
„ srbske a. frs. 100—	87—	89—
„ turske	118—50	119—50
Basilika	18—95	19—95
Kreditne	437—	441—
Inomoške	83—	87—
Krakovske	80—	83—50
Ljubljanske	72—	75—50
Avstr. rud. križa	54—	55—
Ogr.	26—50	27—50
Rudolfove	68—	72—
Salcburške	78—	82—
Dunajske kom.	470—	476—

Delnice	1854	1855
Južne železnice	77—50	78—50
Državne železnice	652—50	653—50
Avstro-ogrsko bančno del.	1586—	1590—
Avstr. kreditne banke	647—50	648—50
Ogrske	714—	716—
Živnostenske	251—50	252—50
Premogokop v Mostu (Brux)	628—70	630—
Alpske montan	358—	359—
Praske želez. ind. dr.	1630—	1638—
Rima-Murányi	447—50	448—50
Trboveljske prem. družbe	379—	380—
Avstr. orožne tovr. družbe	356—	356—
Češke gladkorne družbe	154—	158—

Valute.	11—33	11—38
G. kr. cekin	19—04	19—07
90 franki	23—47	23—55
90 marke	23—92	24—
Sovereigns	117—35	117—55
Marke	95—15	95—35
Laški bankovci	253—25	254—25
Rubli	4—84	—
Dojarji	—	—

Zitne cene v Budimpešti.

Termin.	za 50 kg	K
ES. LICA za oktober	50	7—33
„ april 1904	50	7—61
„ oktober	50	8—16
KORUZA „ oktober	50	8—10
„ maj 1904	50	5—05
Oves „ oktober	50	5—47

Efektiv.
Nespremenjeno.

Angeljnovi milo

Marzeljsko (belo) milo.

(972—40)

Rogaški „Tempel-vrelec“ z vinom je

nenavadno
krepilen in
pospešuje zdravje.

* **Lekarnarja Julija Schumannova sol za želedec** je pridobila tekmo več kakor 20 let najboljši glas kot dietetično sredstvo. Vpliva točno in zanesljivo pri različnih nerednostih prebavljanja, pri žledodnih nadlogah, pri napravljanju kisline, pri riganju itd., tako da je kot izpricano domače zdravilo jako razširjeno in čislano. Da tako izbornu vpliva, zato se ima zahvaliti racionalnemu skladu, in nebrojna priznanja dokazujejo, kako priljubljenost si je pridobila Schumannova sol za želedec.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 19. avgusta: Silvester Oblak, umirovlj. paznik, 71 let, Poljanska cesta št. 45, pljučnica. — Jera Peternel, nadarbinka, 66 let, Japljeve ulice št. 2, ostarelost. — Marija Lenarčič, višjega finančnega svetnika žena, 38 let, Šolski dvoršt št. 2, splošna jetika. — Marija Marenko, železn. paznika hči, 9 mes., Opekarova cesta št. 35, božjast. — Frida Fuchs, rač. podčastnika hči, 1 mes., Metelkove ulice št. 2, božjast.

V deželni bolnici:

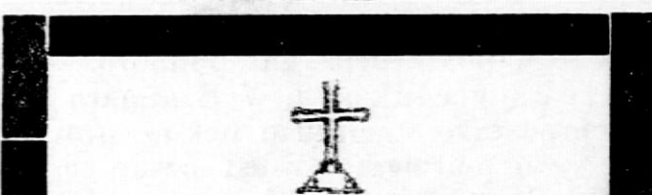
Dne 16. avgusta: Josip Kordiš, mizar, 53 let, je bil umirajoč pripeljan.
Dne 17. avgusta: Katarina Žitnik, gostija, 62 let, ostarelost.
Dne 18. avgusta: Jakob Kosem, lajnar, 37 let, jetika.

Meteorološko poročilo.

Višina nad morjem 306 m. Srednji srčni tlak 758-0 mm.

August	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C.	Večrvi	Nebo
20	9. zv.	726.8	14.8	sl. zahod	jasno
21	7. zv.	737.6	11.6	sl. sv. zahod	megla
22	2. pop.	736.6	24.0	sr. zahod	jasno

Srednja včerajšnja temperatura 16°0', normale: 18°4'. Mokrina v 24 urah: 0°0 mm.

Matija Kokalj
c. kr. poštni kontrolor

v sredo, dne 19. avgusta 1903 ob 1/5. uri popoldan po dolgem trpljenju, preživel s sv. zakramenti za umirajoč, v starosti 54 let.

Zemljaki ostanki dragega preminelega se bodo prenesli danes, dne 21. t. m. točno ob 3. uri iz hiše žalosti: III. Kegelstrasse 7 v župno cerkev sv. Otmarija pod Weisgärbern, tukaj svečano blagoslovili in nato prepeljali v Kranj in po zopetnem blagoslovljenju na tamšnjem pokopališču v družinski grob k počitku položili.

Sv. maše posmrtnice brale se bodo v več cerkvah. (2149)

Dunaj, 19. avgusta 1903.

Priznanje

ilirskim testeninam

iz krogov veleposestva!

Gospodoma Žnidaršič & Valenčič — Il. Bistrica.
Z Vašimi testeninami sem popolnoma zadovoljna, ker so res najizvrstnejše od vseh, kar sem jih poskusila.

Tolsti vrh (Št. Jernej), Dojenjsko, 12. januarja 1902.

(1880—5)

Marija Rudež,
graščakinja.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z zmanjšujočimi se vplačili.

Vsak član ima po preteku petih let pravico do dividende.

„SLAVIJA“
vzajemna zavarovalna banka v Pragi.
Rezervni fond: 25.000.000 K. Izplačane odškodnine in kapitalije: 75.000.000 K.
Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vseskozi slovensko-narodno upravo. (26—95)
Vsa poslanila daje:
Generalni zastop v Ljubljani, čegar pisarne so v lastnej bančni hiši
v Gospodskih ulicah števil. 12.

sta najbolj koristni štedilni mili
za hišno rabo!

Dobivate ju po špecerijskih prodajalnicah.

Tovarna mila
Pavel Seemann
Ljubljana.

Zahvala.

Ker sem prostovoljno opustila svojo obrt, se zahvaljujem častitim damam za mi 29 let naklonjeno zaupanje. (2151)

Julija Leopold-Mikesch.

Jelove storže

kupuje proti
takojšnjemu plačilu

Béla Faragó
luščilnica za jelovo seme
Zala Egerszeg
(Ogrsko).

(2108—2)

Ces. kr. avstrijske

državne železnice.

C. kr. ravnateljstvo drž. železnice v Beljaku.

Izved iz voznega reda.

veljaven od dne 1. maja 1903. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Praga čez Trbiž. Ob 12. uri 24 m ponoči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Inomost, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Aussee, Solnograd, čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc na Dunaj via Amstetten. — Ob 5. uri zj. osebni vlak v Trbiž ob 15. septembra ob nedeljah in praznikih. — Ob 7. uri 5 m zjutraj osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Solnograd, Inomost, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budjevice, Plzen, Marijine v. Heb, Francove v. Prago, Lpisko, čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 51 m dopoldne osebni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 1. uri 40 min. popoldne osebni vlak v Lesce, Bled, samo ob nedeljah in praznikih ob 31. maja. — Ob 3. uri 56 m popoldne osebni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Paris, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budjevice, Plzen, Marijine v. Heb, Francove v. Prago, Karlove v. Prago (direktni voz I. in II. razr.), Lpisko, na Dunaj čez Amstetten. — Ob 10. uri ponoči osebni vlak v Trbiž, Beljak, Franzensfeste, Inomost, Monakovo. (Direktni vozovi I. in II. razreda). — Praga v Novo mesto in v Kočevje. Osebni vlaki: Ob 7. uri 17 m zjutraj v Novomestu, Straža, Toplice, Kočevje, ob 1. uri 5 m popoldne istotako, ob 7. uri 8 m zvečer v Novo mesto, Kočevje. Prihod v Ljubljano juž. kol. Praga iz Trbiža. Ob 3. uri 25 m zjutraj osebni vlak z Dunaja čez Amstetten, Monakovo, Inomost (direktni vozovi I. in II. razreda), Franzensfeste, Solnograd, Linc, Steyr, Ljubno, Celovec, Beljak. — Ob 7. uri 12 m zjutraj osebni vlak iz Trbiža. — Ob 11. uri 16 m dopoldne osebni vlak z Dunaja čez Amstetten, Prago (direktni vozovi I. in II. razr.), Karlove v. Heb, Marijine v. Prago, Plzen, Budjevice, Solnograd, Linc, Steyr, Paris, Genevo, Curih, Bregenc, Inomost, Zell ob jezeru, Lend-Gastein, Ljubno, Celovec, St. Mohor, Pontabel. — Ob 4. uri 44 m popoldne osebni vlak z Dunaja, Ljubna, Celovec, St. Mohor, Celovec, Monakovega, Inomosta, Franzensfesta, Pontabla. — Ob 8. uri 51 m zvečer osebni vlak z Dunaja, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla čez Selzthal iz Inomosta, čez Klein-Reifling iz Steyr, Lince, Budjevice, Plzena, Marijinih varov, Heba, Francovih varov, Prage, Lpiskega. — Ob 8. uri 38 m zvečer osebni vlak iz Lesce-Bled samo ob nedeljah in praznikih ob 31. maja. — Ob 10. uri 43 m ponoči osebni vlak iz Trbiža ob 1. julija do 15. septembra ob nedeljah in praznikih. — Praga iz Novoga mesta in Kočevja. Osebni vlaki: Ob 8. uri 44 m zj. iz Novoga mesta in Kočevja, ob 2. uri 32 m popoldne iz Straže, Toplice, Novoga mesta, Kočevja in ob 8. uri 35 m zvečer istotako. — Odhod iz Ljubljane drž. kol. v Kamnik. Mešani vlaki: Ob 7. uri 28 m zjutraj, ob 2. uri 5 m popoldne, ob 7. uri 10 m in ob 10. uri 45 m ponoči samo ob nedeljah in praznikih. — Prihod v Ljubljano drž. kol. iz Kamnika. Mešani vlaki: Ob 6. uri 49 m zjutraj, ob 11. uri 6 m dopoldne, ob 6. uri 10 m in ob 9. uri 55 m zvečer samo ob nedeljah in praznikih. (1719)

Št. 28.816.

Razglas.

V smislu §. 6. zakona z dné 23. maja 1873. l. (št. 121 drž. zak.) se daje na znanje, da bo razgrnjen

prvotni imenik porotnikov za 1. 1903
od četrтка 20. dné avgusta do petka 28. dné avgusta 1903

v pisarni magistratnega tajnika na Mestnem trgu št. 27, II. nadstropje, soba št. 5, na vpogled, kjer ga v omenjenem času med uradnimi urami vsakdo lahko pregleda in naznani proti njegovi sestavi svoj ugovor.

Porotniškega posla so po §. 4. omenjenega zakona oproščeni:

1. tisti, ki so že prestopili 60. leto svoje dobe, za vedno;
2. udje deželnih zborov, državnega zbora in delegacij za čas zborovanja;
3. osebe, ki niso v dejanski službi, pa so podvržene vojni dolžnosti za ta čas, ki so poklicane k vojaški službi;
4. osebe v službi cesarskega dvora, javni profesorji in učitelji, zdravniki in ranocelniki in tako tudi lekarnarji, ako uradni ali občinski načelniki zanje potrdi, da jih ni mogoče utrpjeti za sledeče leto;
5. vsak, kdor je preje temu poklicu v enem porotniškem razdobju kot glavni ali namestni porotnik zastopil, do konca prvega prihodnjega koledarskega leta.

Mestni magistrat v Ljubljani

dné 17. avgusta 1903.